

Sygn. akt I C 1276/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: ASR Ewa Malinka

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) ***Spółki Akcyjnej w W.***

przeciwko ***C. S.***

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego ***C. S.*** na rzecz strony powodowej (...) ***spółki akcyjnej z siedzibą w W.*** kwotę 5 214,60 zł (pięć tysięcy dwieście czternaście zł sześćdziesiąt gr) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 września 2016 r. do dnia 30 stycznia 2018 r.,

II. należność zasądzoną w punkcie I rozkłada na 26 miesięcznych rat, w tym pierwsza rata w wysokości 214,60 zł (dwieście czternaście złotych sześćdziesiąt groszy), a kolejne w wysokości po 200 zł (dwieście złotych), płatne do dnia 10 dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po miesiącu, w którym wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek raty,

III. zasądza od pozwanego ***C. S.*** na rzecz strony powodowej (...) ***spółki akcyjnej z siedzibą w W.*** kwotę 2483 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1276/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. w dniu 29 września 2016 r. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagając się zasądzenia od pozwanego C. S. kwoty 5214,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z umowy pożyczki pieniężnej stanowiącej kredyt konsumencki wypłaconej pozwanemu w dniu 6.06.2016 r. Zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczki na dzień wniesienia pozwu wynosi 5214,60 zł i na kwotę tę składają się: kwota 3500 zł stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych, kwota 102,60 zł stanowiąca sumę skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 10% w stosunku rocznym naliczonych od dnia 6.06.2016 r. do dnia rozwiązania umowy (...) 09.2016 r., kwota 123 zł tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty, kwota 49 zł z tytułu kosztu przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, kwota 1365 zł stanowiąca opłatę przygotowawczą oraz kwota 75 zł będąca opłatą administracyjną. Umowa pożyczki została rozwiązana przez powoda pismem z dnia 7.09.2016 r. za 2-tygodniowym wypowiedzeniem z uwagi na

opóźnienie w spłacie zadłużenia z umowy przekraczającego 60 dni z dniem 21.09.2016 r. ze skutkiem prawnym natychmiastowej wymagalności wszystkich należności z umowy.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18.01.2017 r., sygn. akt VI N-ce 1669618/16, nakazał pozwanemu zapłatę kwoty dochodzonej pozwem wraz z kosztami postępowania.

Pozwany C. S. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że wprawdzie podpisał umowę pożyczki, ale nie uzyskał z tego tytułu jakiegokolwiek korzyści majątkowej. Kwota pożyczki nie została mu faktycznie wypłacona, a pani E. L.. Umowę pożyczki zawarł w jej imieniu, gdyż poprosiła go o pomoc dla swoich dzieci. E. L. zobowiązała się spłacić w całości i terminowo pożyczkę, co jednak nie nastąpiło.

Wskutek wniesienia sprzeciwu sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarła z pozwanym C. S. umowę pożyczki nr (...) z dnia 1.06.2016 r. Na podstawie tej umowy udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 3500 zł z roczną stałą stopą oprocentowania 10%. Spłata pożyczki miała nastąpić w 18 miesięcznych ratach. Pozwany zobowiązał się zwrócić kwotę pożyczki poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek, powiększonych o opłatę administracyjną i opłatę przygotowawczą oraz ewentualne koszty dodatkowe, w 18 miesięcznych ratach, w terminach płatności określonych zgodnie z umową i zgodnie z harmonogramem. Opłata przygotowawcza została ustalona na kwotę 1365 zł, miała zostać rozdzielona proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo wraz z każdą ratą w terminach spłaty rat. Opłata przygotowawcza obejmowała poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składały się m.in. koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u klienta, bez konieczności wizyty w biurze pożyczkodawcy, badania zdolności klienta do spłaty pożyczki. W umowie pożyczki strony ustaliły nadto opłatę administracyjną w wysokości 25 zł miesięcznie, która obejmowała czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, a także usługi contact center dla klienta oraz wysyłki komunikatów sms. Opłata administracyjna miała być uiszczana przez pozwanego wraz z każdą ratą miesięczną. Opłata za przekazanie kwoty pożyczki do wypłaty w formie czeku G., płatna jednorazowo, wyniosła 13 zł. W przypadku zalegania przez pozwanego ze spłatą należności wynikających z umowy, strona powodowa zastrzegła oprocentowanie zadłużenia według rocznej stopy równej dwukrotności stopy referencyjnej NBP powiększonej o 5,5% (odsetki maksymalne za opóźnienie). W przypadku opóźnienia w spłacie rat pożyczki pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych, których koszt ponosi klient, zgodnie z następującymi zasadami:

- koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu – 25 zł,
- koszt przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty – 49 zł,
- koszt przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty – 49 zł,
- koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego – 49 zł.

Zgodnie z pkt 15 umowy pożyczkodawca może rozwiązać umowę z przyczyn leżących po stronie klienta z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia klienta ze spłatą zadłużenia wynikającego z umowy przekraczającego 60 dni. Dla skuteczności wypowiedzenia wymagane jest złożenie i wysłanie listem poleconym – na adres zamieszkania lub korespondencyjny podany przez klienta – oświadczenia o wypowiedzeniu.

Dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 1.06.2016 r. – k. 22-29.

Pismem z dnia 6.06.2016 r. strona powodowa poinformowała pozwanego o uaktualnionej wersji harmonogramu spłat.

Dowód: pismo strony powodowej z dnia 6.06.2016 r. - k. 30-31.

Pismem z dnia 13.07.2016 r. strona powodowa wysłała monit do pozwanego C. S., wskazując że zadłużenie w spłacie pożyczki przekracza 10 dni i wzywając do dobrowolnego uregulowania zadłużenia w wysokości 358,84 zł. Następnie pismem z dnia 1.08.2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wezwała pozwanego do uregulowania zadłużenia w spłacie pożyczki w łącznej wysokości 407,84 zł. Pismem z dnia 17.08.2016 r. strona powodowa wystosowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości przekazania informacji o zaległym zadłużeniu do Rejestru Dłużników (...), wskazując że zaległość z tytułu umowy pożyczki wynosi 456,84 zł.

Dowód: monit z dnia 13.07.2016 r. - k. 32, wezwanie do zapłaty z dnia 1.08.2016 r. - k. 34, ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 17.08.2016 r. - k. 34.

W piśmie z dnia 7.09.2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie wezwała do zapłaty całości wymagalnego zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki w kwocie 5221,04 zł, w nieprzekraczalnym terminie do 21.09.2016 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki oraz ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 7.09.2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania - k. 35-36.

Pozwany C. S. nie dokonał żadnych wpłat na poczet zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 1.06.2016 r.

Fakt przyznany przez pozwanego.

Pozwany C. S. skierował do strony powodowej pismo z dnia 9.11.2016 r., w którym poinformował że nie ma możliwości uregulowania zadłużenia jednorazowo. Nie ma jednak zamiaru uchylać się od spłaty należności w związku z czym zaproponował zawarcie ugody i spłatę zadłużenia w kwotach po 50 zł miesięcznie.

Dowód: pismo pozwanego skierowane do strony powodowej z dnia 9.11.2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania - k. 66-66v.

Pozwany C. S. ma 70 lat i jest emerytem. Otrzymuje emeryturę w wysokości 1143 zł netto miesięcznie. Mieszka razem z synem i synową, którzy ponoszą wszystkie koszty utrzymania mieszkania, koszty zakupu żywności, opłat za media. Poza umową pożyczki będącą podstawą dochodzonego roszczenia, pozwany spłaca dwa kredyty bankowe – w jednym zadłużenie pozostałe do spłaty wynosi 7300 zł, a w drugim 12500 zł. Poza tym pozwany ma do spłaty ok 1000 zł z tytułu pożyczki zaciągniętej w tzw. (...). Po spłacie tych zobowiązań pozwanemu zostaje miesięcznie kwota ok. 260 lub 280 zł.

Dowód: przesłuchanie powoda – e-protokół z rozprawy z dnia 30 stycznia 2018 r. – koperta k. 70.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a także dowodu z przesłuchania powoda, na podstawie którego Sąd ustalił jego sytuację materialną i osobistą. Sąd oddalił zgłoszony przez powoda wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka E. L. na okoliczność skorzystania przez nią z kwoty udzielonej pożyczki. Z uwagi bowiem na to, że pozwany nie kwestionował faktu zawarcia przez siebie umowy pożyczki, a jedynie podnosił, że to E. L. faktycznie skorzystała z tych pieniędzy, Sąd uznał że okoliczności na które miała zeznawać E. L. nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Fakt zawarcia umowy pożyczki, braku spłaty zadłużenia w jakiegokolwiek wysokości, wypowiedzenia umowy pożyczki i postawienia całego zadłużenia w stan wymagalności zostały przyznane przez pozwanego na rozprawie w dniu 30 stycznia 2018 r. Pozwany nie kwestionował wysokości dochodzonego od niego roszczenia. Podnosił natomiast, że umowę pożyczki zawarł na prośbę osoby trzeciej – E. L., która poprosiła go o to, gdyż potrzebne jej były pieniądze na wyremontowanie łazienki. C. S. wskazywał, że nie uzyskał

z tytułu zawartej umowy pożyczki jakiegokolwiek korzyści majątkowej, gdyż kwota pożyczki nie została mu faktycznie wypłacona, a z pieniędzy skorzystała E. L..

Pozwany zawarł umowę pożyczki jako konsument, zatem w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011, nr 126, poz. 715). Zgodnie z art. 3 ust.1 tej ustawy, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie z ust. 2 pkt 1 tego przepisu za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Pozwanego C. S. i stroną powodową (...) S.A. z siedzibą w W. łączyła umowa pożyczki, na mocy której, zgodnie z art. 720 § 1 kpc, pożyczkodawca zobowiązał się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązał się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Pozwany nie wywiązał się ze swojego obowiązku wynikającego z umowy i nie zwrócił stronie powodowej jakiegokolwiek kwoty. Strona powodowa, zgodnie z pkt 15 umowy pożyczki dokonała jej wypowiedzenia, wskutek czego cała wierzytelność stała się wymagalna.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała zgodnie z art. 6 k.c. wszystkie przesłanki istnienia swojego roszczenia wobec pozwanego z tytułu zawartej w dniu 1.06.2016 r. umowy pożyczki, natomiast pozwany nie wykazał ewentualnych okoliczności tamujących bądź niweczących roszczenie strony powodowej, do czego był procesowo zobowiązany, również na podstawie ww. art. 6 k.c. Taką okolicznością nie był fakt, że pozwany faktycznie nie skorzystał z pieniędzy wypłaconych w ramach umowy pożyczki, a z pieniędzy tych skorzystała E. L., która poprosiła go o wzięcie pożyczki. Pozwany C. S. zawarł umowę pożyczki we własnym imieniu, a nie w imieniu i na rzecz E. L.. Stosunek łączący go z E. L. i ich ewentualne ustalenia co do spłaty pożyczki przez E. L., nie miały znaczenia dla oceny stosunku łączącego pozwanego ze stroną powodową. To pozwany C. S. był stroną umowy pożyczki z dnia 1.06.2016 r. i to on był obowiązany do jej zwrotu. Kwotą pożyczki mógł skorzystać w dowolny sposób, w tym przekazać osobie trzeciej, co też uczynił. Nie spowodowało to jednak tego, że osoba trzecia stała się zobowiązana do spłaty długu wobec pożyczkodawcy. Stosunek łączący pozwanego ze stroną powodową nie uległ przez to żadnej zmianie, nie doszło zwłaszcza do przejścia długu przez osobę trzecią. Należy więc wyraźnie podkreślić, że ewentualna umowa pozwanego z E. L. co do spłaty zaciągniętej pożyczki, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a pozwany może jedynie mieć roszczenie wobec E. L. z tytułu niewywiązania się przez nią z łączącej ich umowy.

Mając zatem na względzie, że strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. udowodniła zarówno istnienie i jak i wysokość dochodzonego przez nią roszczenia, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Zasadne było także żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty od dnia wniesienia pozwu, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

Sąd, mając na uwadze trudną sytuację finansową pozwanego orzekł w punkcie II wyroku o rozłożeniu zasądzonej na rzecz strony powodowej należności na 26 miesięcznych rat, w tym pierwsza rata w wysokości 214,60 zł oraz kolejne po 200 zł każda. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowi przepis art. 320 kpc, zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Jak wynika z przesłuchania pozwanego osiąga on miesięczne dochody z tytułu emerytury w wysokości 1143 zł, a po spłacie pozostałych zobowiązań pozostaje mu kwota 260-280 zł. Z powyższego widać wyraźnie, iż jednorazowa zapłata przez pozwanego zasądzonej kwoty stanowiłaby dla niego nadmierną uciążliwość z uszczerbkiem dla własnego koniecznego utrzymania. W ocenie Sądu, w wyniku rozłożenia na raty interes strony powodowej w zasadzie nie doznał większego uszczerbku, natomiast pozwany uzyskał możliwość spłaty zadłużenia, co pozwoli na uniknięcie częstokroć czasochłonnego i kosztownego postępowania egzekucyjnego, którego wszczęcie w razie nierozłożenia w czasie spłat pozostawało znacznie prawdopodobne. Zachodził więc szczególnie uzasadniony wypadek, umożliwiający rozłożenie na raty zasądzonych świadczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sporu. Skoro pozwany przegrał sprawę w całości, to należało zasądzić od niego na rzecz strony powodowej koszty procesu w łącznej kwocie 2483 zł. Na zasądzone koszty składają się: opłata od pozwu w wysokości 66 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2400 zł (§ 2 pkt 4 w zw. z § 3 zd. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015

r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – w brzmieniu do dnia 26.10.2016 r.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pomimo trudnej sytuacji majątkowej pozwanego, Sąd nie zdecydował się na odstąpienie od obciążania go kosztami procesu, stosownie do art. 102 k.p.c. Należało bowiem wziąć pod uwagę również ochronę interesu strony powodowej, która z powodu rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, została pozbawiona odsetek ustawowych za opóźnienie od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat.